

EXPUNERE DE MOTIVE

Apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr.67/1997 a reprezentat un important pas înainte în privința modalității de finanțare a producției și distribuirii filmului românesc.

Până la apariția acestei ordonanțe statul era finanțatorul integral al producției și distribuirii filmului românesc.

Odată cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr.67/1997, rolul statului a devenit acela de sprijinitor lăsând loc inițiativei private prin încurajarea producătorilor și distribuitorilor independenți care pot da o altă dinamică și diversitate fenomenului cinematografic.

De altfel acesta este principiul pe care se bazează industria cinematografică în țările unde funcționează economia de piață.

Adoptând acest principiu – care este condiție – România a fost acceptată în anul 1998 în Fondul EURIMAGES al Consiliului Europei, fond care reunește 25 de țări europene.

Aderarea la acest fond oferă posibilitatea producătorilor independenți din România să intre în parteneriat de coproducție cu producătorii europeni, fapt care deschide șansa filmelor românești să accedă pe piața europeană.

Neajunsurile resimțite după cei doi ani de finanțare conform Ordonanței de urgență nr.67/1997 provin din greutatea cu care producătorii reușesc să adune sumele necesare pentru a atinge

procentul de 51% din bugetul unui film, având în vedere faptul că fondul cinematografiei naționale poate finanța până la 49% din devizul unui film.

Acest lucru este ilustrat de situația în care se află multe filme care au primit finanțări conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr.67/1997.

Din cele 12 filme de ficțiune de lung metraj lansate în producție, doar unul singur a fost finalizat, restul aflându-se în diferite faze de producție, unele cu puține șanse de a fi terminate, fără o infuzie de finanțare din partea Oficiului Național al Cinematografiei.

Dacă la aceasta adăugăm faptul că două proiecte câștigătoare la concursul de finanțare din octombrie 1998 au obținut prima tranșă dar nici după 1 (un) an nu au demarat filmările, iar alte 2 (două) proiecte câștigătoare la sesiunea din 1999 n-au putut prezenta un dosar de finanțare care să le permită încheierea unui contract de finanțare cu Oficiul Național al Cinematografiei, avem dovada indiscutabilă că procentul de 49% cu care poate interveni Oficiul Național al Cinematografiei este insuficient.

Această situație este de altfel specifică și altor țări foste comuniste în care statul a fost finanțator al producției cinematografice, lucru de altfel explicabil, deoarece este extrem de dificil să se treacă peste noapte de la un sistem eminentement etatist la unul în care statul își asumă doar rolul sprijinitor, într-o situație economică precară.

În plus, apariția unor producători independenți care să aibe o bază financiară solidă, cere timp. Producătorii români, în marea lor majoritate, nu pot aduce ca și contribuție la un film

decât experiența de producție și un aport în servicii (de cele mai multe ori supraestimat), iar posibilitățile producătorilor români de a găsi finanțatori, alții decât Oficiul Național al Cinematografiei, sunt extrem de limitate, cu atât mai mult cu cât canalele de televiziune nu sunt încă dispuse să-și aducă o contribuție financiară pentru producția cinematografică.

De aceea, pentru o perioadă, până la formarea unei adevărate piețe cinematografice (dependentă, în fond, de numărul spectatorilor care intră în sala de cinematograf) și a lărgirii posibilității de a se găsi investitori reali propunem reconsiderarea plafonului de 49%, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.67/1997, în sensul măririi lui până la 65% pentru filmele de lung metraj de ficțiune și 85% pentru filmul de debut, documentar și scurt metraj.

Concomitent cu propunerea de ridicare a procentului de finanțare din partea Oficiului Național al Cinematografiei - sub formă de credit rambursabil fără dobândă - se propune și schimbarea mecanismului de finanțare. Noul mecanism prevede ca Oficiul Național al Cinematografiei să-și precizeze procentul de finanțare - și alocarea lui - după ce producătorul prezintă dosarul de finanțare cu participarea unor finanțatori care oferă garanții bancare sigure.

Urgența acestor propuneri de modificare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.67/1997 are două motive :

a) - în luna octombrie a.c. este prevăzută sesiunea de toamnă a concursului de finanțare. Dacă și la această sesiune se va merge pe actualul mecanism de finanțare, există riscul ca noile producții - subfinanțate - să împărtășească soarta producțiilor aflate în dificultate.

b) - filmele care se găsesc în producție, unele dintre ele aflându-se în imposibilitatea de a fi finalizate, ar putea beneficia prin ordonanța de urgență de o susținere financiară mai ridicată din partea Oficiului Național al Cinematografiei spre a putea fi terminate. Scopul ultim al întregului efort trebuie să se concretizeze în apariția pe ecrane a acestor filme în care s-au investit totuși sume semnificative din bani publici.

Sperăm că reconsiderarea celor trei aspecte expuse în această motivație va reuși să elimine blocajele care fac extrem de dificilă sarcina pe care Oficiul Național al Cinematografiei, ca instituție publică, o are în relansarea industriei cinematografice în România.

Față de cele prezentate a fost întocmit proiectul de lege anexat, de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență nr.67/1997, privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național al Cinematografiei și constituirea Fondului cinematografic național, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare.

PRIM-MINISTRU
Mugur Isărescu
Mugur Isărescu

